

massa endavant. Si es tenen energies suficients per anar-hi és un manament d'ètica no fer-ho.

Prenent aquesta actitud, si més no, s'estimula als ressegats, empenyent-los i assegurant així el perill de caure altra volta a l'estaticisme, la més petita ombra, d'ell, en els moments actuals, seria nefasta per la història nova del nostre poble.

Hem donat el crit de: *Visca la Revolució!* i no podem negligir-lo, seria mancar a la nostra paraula avui ja de cavallers ciutadans i mai més podríem sincerar-nos a les nostres consciències.

SENSITIU.

discs i gramòfons
joan mates, 13 **figueres**

clericalles

El diumenge passat en el Teatre Principal, que encara usdefruïen els capellans, es representaren dues sarsueles, horriblement mutil·lades:

«Molinos de Viento» i «La Marcha de Càdiz».

Encara que un dels *divos* amb què compte la «Cate» s'esforçà en el paper de famella, no tinguè l'èxit falaguer que s'esperava, puix se li veié el «plumero».

Nosaltres voldríem que promptament representessin «El gran desfile» prenent-hi part en l'obra totes les personalitats (?) de l'agrupació, i que marxessin ben lluny, que no els enyoraríem pas.

Per a divulgar un miracle, basta un mentider que l'inventi i un imbècil que ho cregui.

WASHBURN.

▲ d'actualitat

Pel fet de tocar el tema de la paga dels eclesiàstics, tema d'actualitat, no hi ha raó d'ésser presos per jacobins, ni sectaris. En tot cas, en matèria de sectaris els extrems es toquen.

Qui no fingui altres dades referents a dotació de *culto* i *clero* que les que figuren al Pressupost en el capítol de «Obligaciones eclesiàstiques» no estarà ben informat sobre les utilitats dels

capellans. Es com si parléssim de la setmanada d'un cambrer prescindint del deu per cent de propines o de la d'un barber sense fer esment de l'escreix voluntaris dels parroquians. Els capellans cobren del pressupost i per «derechos de estola y pié de altar».

Els d'estola puguen més o menys segons les parròquies. És difícil tenir-ne notícia exacta de portes enfora. La comptabilitat de sagristia és bastant secreta. La R. O. de 13 de juliol de 1872 imposa l'obligació d'exposar l'arancel corresponent als drets d'estola reconeguts per l'article 33 del Concordat de 1861 en un quadro i en un lloc ben visible. És més fàcil trobar, a cada cap de mes, uns quants rectors d'aquells de 30 o 40 duros de dotació a les finestretes dels Bancs amb cuponents a les mans que no el quadre dels aranzels en lloc indiscutiblement freqüentat i visible. Els calculs són, doncs, impossibles.

Si els vicaris no arriben *a tant* o *a prou* és perquè hi ha jerarques, canonges, rectors i beneficiats que arriben *a massa*. En aquest gremi manca un revolucionari de la fusta de Azaña.

A Espanya, hi ha 19 bisbes, amb 20.000 ptes. anuals; 21 amb 22.500; 4 amb 25.000; 2 amb 27.500; 4 amb 32.000; 2 amb 35.000; 2 amb 37.500 i 1 de 40.000. Afegim-hi 5.000 pesetes per als que són cardenals i de 4.000 a 9.000 ptes. més per drets de visita i representació. A les parròquies, és molt difícil calcular l'impost que els bisbes cobren a l'any per taxa de cancelleria o despatx d'afers de la Curia episcopal.

(De «Lluita» de Valls.)

Quant hom comença parlant de Déu, el meu primer acte és pensar que el tal subjecte vol enganyar-me.

MICKIEWIEZ.

Ramon Roig

ESPARTERIA i PALMERIA

Venda de canyes per a totes les indústries

AVINGUDA DE LA REPÚBLICA, 70
(abans carrer Nou)

FIGUERES

de cara al món frança

Les revistes gràfiques ens mostren el president elegit de nou Mr. Doumer revivificant el foc sagrat de la tomba del soldat inconegut.

França laica, però molt amiga de les grans parades, àdhuc siguin de caràcter religiós, sovint es presenta en actituds que s'adiuen ben poc amb l'esperit dels homes que tingueren la valentia de proclamar els Drets de l'home.

Veure el president Mr. Doumer voltat d'innumerables personalitats franceses, amb una espasa a la mà fent reviure el foc inacabable de sota l'Arc de Triomf ens fa poca gràcia. Ens fa l'efecte de la materialització de l'odi i de les ganes de venjança dels molts mutilats d'aquella gran desfeta i que xuclen bona part del pressupost d'aquesta veïna República patriòtica per excel·lència.

Ens hauria plagut més, per exemple, veure el president Doumer amb una paleta a les mans col·locant una primera pedra de qualsevol edifici a destí beneficiós per la societat futura.

nicaragua

El brau defensor, noble i ferotge alhora, d'aquella rica terra americana, el general Sandino, tot sovint dóna feina a les agències telegràfiques que cuiden de fer circular a tot el món les notícies més sensationals.

La Naturalesa, una vegada més, empara els seus fills que l'estimen de debó. Sandino amb un grapat de partidaris sense preparació guerrera de cap mena, resisteix la defensa del seu patrimoni natural.

Els fusellers americans servidors del capitalisme imperant en el seu país, mantenen l'ofensiva per a la fi usurpar-los-hi les riqueses que són de dret propi.

Homes, dones, infants, sense control societari de cap mena, allotjats a les muntanyes segueixen fidelment les instruccions de l'ardit general mestí, Sandino.

Volen reduir-lo per la força i per l'impossibilitat de resistència, però ell els ha promès incendiar tot el país i sucumbir en les seves runes abans d'ésser esclaus americans.

Gran assortit en ventalls
Casa Comas